

RESSÒ DE LA PARAULA

NOVA FRATERNITAT (X)

D'esclau a germà

La imatge de la nova fraternitat que neix de la fe en Jesucrist, tal com l'hem descrita (el grup dels deixebles de Jesucrist entorn de la taula de l'Eucaristia), és totalment correcta. És una comunitat concreta i delimitada. Allí no es veuen els no creients ni, no cal dir, els qui no hi volen ser (ells mateixos protestarien si els consideréssim membres d'aquesta fraternitat).

Però ens podem preguntar: en realitat els no creients o els qui s'exclouen a si mateixos o, fins i tot tota la resta de la humanitat, ¿estan totalment absents d'aquesta fraternitat?

El papa Benet XVI és un mestre de la fraternitat. En les seves dues encíclics *Déu és caritat* i *La caritat en la veritat*, insistia constantment en el vincle absolutament necessari entre l'amor cristià compartit a l'interior de l'Església i la seva projecció social. L'amor de Déu, que els cristians reben com a do i que compartien com a germans, es veia immediatament projectat en les obres de justícia social, en el món de l'economia, de la política, de l'organització social i les institucions, en la cultura, en l'ecologia, en el treball: l'amor és l'ànima de la Doctrina Social de l'Església.

De fet ens recordava el cas típic que ens refereix la Carta de sant Pau a Filèmon. Sant Pau està empresonat i

troba a la presó, com a company de captivitat, a Onèsim. Aquest és un esclau que va fugir de la casa de Filèmon, no se sap per què. En el tracte quotidià sant Pau veu la possibilitat d'anunciar-li la Bona Notícia de Jesucrist. Onèsim es converteix a la fe de Crist i es bateja, i l'Esperit suscita entre tots dos un veritable amor fraterno. Llavors sant Pau escriu aquesta carta tramesa a Filèmon, però també adreçada a tota la fraternitat, a l'esposa d'aquest, Àpfia, i al president de

la comunitat que es reuneix per al culte en aquella casa, Arquip.

Hom, rellegant la Carta a Filèmon, no deixa d'admirar el pes que hi té la paraula «germà», tant pel que fa a la seva freqüència, com pel seu profund significat: Onèsim s'ha convertit en germà de Pau, com ho és Filèmon i els membres de la comunitat que celebra l'Eucaristia a casa d'aquest. Onèsim ha entrat, per la fe i el baptisme en aquest cercle, en aquest corrent d'amor compartit. Llavors,

sant Pau reivindica un nou estatus de relacions:

«Te l'envio de nou: tracta'l com a mi mateix. Potser Onèsim es va apartar de tu un moment perquè ara el tinguis per sempre, no ja com un esclau, sinó millor: com un germà estimat. Jo me l'estimo molt, però tu has d'estimar-lo encara més, no solament com a persona sinó també com a germà en el Senyor... Així doncs, si em tens per germà en la fe, rep-lo com si es tractés de mi mateix» (cf. 12-18).

Passarà molt de temps fins que la nova fraternitat fructificarà, des de dins de la societat i la cultura, en l'abolició de l'esclavitud, en tant que estructura social. Llavors s'apel·larà a un dret humà fonamental. Però els cristians, no només defensarem aquest dret com fundat en la dignitat de ser creats per Déu, sinó que anirem sempre més enllà: l'amor de l'Esperit supera tota barrera i discriminació, perquè en Crist ja no hi ha ni esclau o lliure, ni jueu o pagà, ni home o dona, perquè en Ell tots som u.

La nova fraternitat viu l'amor mutu com una força expansiva. És com una energia (força, «virus», «virtus») que transforma per contagi. La fraternitat cristiana transforma el món.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Ll.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

El buen pastor

¿Què pastor es ese que no duda en desatender a noventa y nueve ovejas fieles y obedientes con tal de salvar a la única descarriada? (cf. Jn 10,1-18) ¿No sería más sensato pensar en las noventa y nueve que no se han escapado del redil? ¿Será que ese pastor no las quiere a todas por igual? ¿será que tiene preferencia por la descarriada? Ante una tal situación se impone la cautela. Alejemos los juicios temerarios e intentemos entender al pastor. ¿Por qué no se

ha quedado a cuidar de las noventa y nueve ovejas? Quizás ha pensado que en ese preciso momento las noventa y nueve no le necesitaban, pues ya se sabían cuidar solas.

Lo que sucede en la vida es que siempre hay alguien que se pierde, que no consigue permanecer en el redil, al amparo de la seguridad que ofrece la ley; alguien que escapa en busca de otros recintos, quizás menos seguros pero con toda probabilidad más atractivos. Eso es lo que, en realidad,

preocupa a Jesús. En la parábola del Evangelio, los justos rechazan a la única oveja que se ha perdido. En lugar de dar gracias a Dios por haber recibido la fuerza de mantenerse fieles a la Ley, utilizan su fidelidad como un arma para atacar al más débil, para excluir a la oveja descarriada. Apesadumbrado, Jesús no acepta la dureza de corazón de aquellos justos ni tampoco la nuestra. Bajo ningún concepto.

Dra. Núria Calduch-Benages

ECO DE LA PALABRA

NUEVA FRATERNIDAD (X)

De esclavo a hermano

La imagen de la nueva fraternidad que nace de la fe en Jesucristo, tal como la hemos descrito (el grupo de los discípulos de Jesucristo en torno a la mesa de la Eucaristía), es totalmente correcta. Es una comunidad concreta y delimitada. Allí no se ven los no creyentes ni, por supuesto, los que no quieren estar (ellos mismos protestarían si les consideráramos miembros de esa fraternidad).

Pero nos podemos preguntar: ¿en realidad los no creyentes o quienes se auto-excluyen o, incluso todo el resto de la humanidad, están totalmente ausentes de esa fraternidad?

El papa Benedicto XVI es un maestro de la fraternidad. En sus dos encíclicas *Dios es caridad* y *La caridad en la verdad*, insistía constantemente en el vínculo absolutamente necesario entre el amor cristiano compartido al interior de la Iglesia y su proyección social. El amor de Dios, que los cristianos recibían como don y que compartían como hermanos, se veía inmediatamente proyectado en las obras de justicia social, en el mundo de la economía, de la política, de la organización social y las instituciones, en la cultura, en la ecología, en el trabajo: el amor es el alma de la Doctrina Social de la Iglesia.

De hecho nos recordaba el caso típico que nos refiere la Carta de san Pablo a Filemón. San Pablo está encarcelado y encuentra allí, como compañero de cautiverio, a Onésimo. Éste es un esclavo que huýó de la casa de Filemón, no se sabe por qué. En el trato cotidiano san Pablo ve la posibilidad de anunciarle la Buena Noticia de Jesucristo. Onésimo se convierte a la fe de Cristo y se bautiza, y el Espíritu suscita entre ambos un verdadero amor fraterno. Entonces san Pablo escribe esta carta remitida a Filemón, pero también dirigida a toda la fraternidad, a la esposa de éste, Apfia, y al presidente de la comunidad que se reúne para el culto en aquella casa, Arquito.

Uno, releendo la Carta a Filemón, no deja de admirar el peso que en ella tiene la palabra «hermano», tanto por su frecuencia, como por su profundo significado: Onésimo se ha convertido en hermano de Pablo, como lo es Filemón y los miembros de la comunidad que celebra la Eucaristía en casa de éste. Onésimo ha entrado, por la fe y el bautismo en ese círculo, en esa corriente de amor compartido. Entonces, san Pablo reivindica un nuevo estatus de relaciones:

«Te lo envío de nuevo: trátalo como a mí mismo. Tal vez Onésimo se apartó de ti por algún tiempo para que ahora le tengas para siempre, no ya como un esclavo sino como algo mejor: como un hermano querido. Yo le quiero mucho, pero tú debes quererle todavía más, no sólo como persona sino también como hermano en el Señor... Así pues, si me tienes por hermano en la fe, recíbele como si se trata de mí mismo» (12-18).

Pasarà mucho tiempo hasta que la nueva fraternidad fructifique, desde dentro de la sociedad y la cultura, en la abolición de la esclavitud en tanto que estructura social. Entonces se apelarà a un derecho humano fundamental. Pero los cristianos, no sólo defenderemos ese derecho como fundado en la dignidad de ser creados por Dios, sino que iremos siempre más allá: el amor del Espíritu supera toda barrera y discriminación, pues en Cristo ya no hay ni esclavo o libre, ni judío o pagano, ni hombre o mujer, porque en Él todos somos uno.

La nueva fraternidad vive el amor mutuo como una fuerza expansiva. Es como una energía (fuerza, «virus», «virtus») que transforma por contagio. La fraternidad cristiana transforma el mundo.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

Acompanyant al nou cardenal

La propera setmana té lloc el consistori de creació de cinc cardenals, convocat pel papa Francesc. La pràctica totalitat dels bisbes i arquebisbes de la Tarraconense viatjaran a Roma per a les celebracions previstes, per tal de compartir aquests moments amb l'arquebisbe de Barcelona i els altres nous cardenals. Dimecres 28 de juny de 2017, a la tarda, serà pròpiament el consistori de creació de cinc cardenals presidit pel papa Francesc a la Basílica de Sant Pere del Vaticà. L'endemà, a les 9.30 h, hi haurà la missa presidida pel papa Francesc a la Basílica de Sant Pere del Vaticà amb els nous cardenals. Divendres 30 de juny, el cardenal Omella presidirà una missa en acció de gràcies a la capella del Pontifici Col·legi Espanyol de Sant Josep, a Ro-

ma. En canvi, a Barcelona, Mons. Joan Josep Omella, presidirà l'Eucaristia a la Basílica de la Sagrada Família el diumenge 2 de juliol de 2017, a les 18 h, en una nova ocasió de donar gràcies a Déu i de pregar per la nova missió confiada com a cardenal.

Visita Pastoral als arxiprestats

Anoia. Diumenge 11 de juny, a la tarda, va tenir lloc la jornada de cloenda a Sant Pere de Subirats. A les reunions mantingudes amb els preveres i el consell arxiprestal de laics, les qüestions principals de la vida de l'Església en aquest arxiprestat que s'han identificat han estat: el treball coordinat de les Càritas parroquials, el treball amb els joves, els assumptes econòmics i patrimonials, l'escassetat de preveres i els equips d'acollida i celebracions dominicals sense Eucaristia. Aquests dos darrers punts, ben interrelacionats, posen de relleu una mancança i alhora un punt fort de l'arxiprestat, pel que està significant de presa de consciència de la tasca d'acolliment i d'evangelització dels laics a les parròquies —especialment quan la presència quotidiana del capellà no és possible— i de coordinació i formació d'aquestes persones.

La Visita Pastoral es reprendrà després del període vacacional, amb la presència a l'Arxiprestat de **Piera-Capellades** al mes d'octubre.

Final de curs al Seminari Conciliar

Dimecres 14 de juny va tenir lloc la cloenda del curs per als seminaristes de Barcelona i Sant Feliu de Llobregat, amb la presència dels seus bisbes, l'equip de formadors i els propis seminaristes. Abans de l'Eucaristia i pregària de Vespres, els de la diòcesi de Sant Feliu es van reunir amb el bisbe Agustí per fer junts i personalment cadascú una revisió del curs, comunicar diverses informacions sobre la diòcesi i exposar les pistes per al nou curs del Pla Pastoral. El sopar de germanor al menjador del Seminari va propiciar una cloenda de curs en un clima de família entre bisbes, preveres i seminaristes.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Maria ens ensenya a confiar en Déu fins i tot quan tot sembla mancat de sentit, fins i tot quan Ell sembla estar amagat» (21 de maig).

@Pontifex: «Estem cridats no a viure els uns sense els altres, per sobre o contra els altres, sinó amb, pels i en els altres» (22 de maig).

@Pontifex: «És en el diàleg on es pot projectar un futur compartit. És a través del diàleg com construïm la pau, tenint cura de tothom» (23 de maig).

@Pontifex: «El futur de les nostres societats requereix de tothom atenció concreta cap a la vida, especialment per part de les institucions» (26 de maig).

Trobada de mares i pares de capellans amb el bisbe Agustí

El grup de mares i pares de capellans «Mare de Déu de la Mercè» està format sobretot per mares, i també pares, de capellans de les tres diòcesis de la província eclesiàstica (Barcelona, Sant Feliu i Terrassa) que es reuneixen des de fa més de deu anys, amb l'objectiu de la pregària pel treball pastoral dels preveres i per les vocacions sacerdotals. Les reunions es realitzen un cop al mes per a compartir la pre-

gària i la pròpia vida cristiana. En ocasió del final de curs es van reunir a la seu diocesana de Sant Feliu, celebrant l'Eucaristia a la capella de la Casa, presidida pel bisbe Agustí i concelebrada per diversos mossens, fills dels components del grup. Posteriorment, va haver una estona de diàleg amb el bisbe Agustí i de presentació de la realitat diocesana, per acabar amb el dinar plegats al menjador de la Casa.

L'Arxiu Històric Diocesà obre les portes

La darrera sessió de les Jornades de Genealogia, organitzades entre l'Arxiu Històric Comarcal del Baix Llobregat i el Bisbat de Sant Feliu de Llobregat els dies 1, 6, 7, 8 i 9 de juny, va consistir en la visita a l'Arxiu Històric del Bisbat. Una vintena de genealogistes i historiadors varen ser presents a la presentació de l'Arxiu Històric Diocesà. Va obrir l'acte el secretari general i canceller, Mn. Joan Pere Pulido, acompanyat de la Sra. Mari Luz Retuerta, directora de l'Arxiu Històric Comarcal, i el Sr. Joan Torras en representació del Departament de Patrimoni del Bisbat.

Seguidament, la Sra. Leonor Parreu, arxivera de l'Arxiu Històric Diocesà, acompanyada del seu col·laborador, el diaca Mn. Genís Sans, varen procedir a la presentació de l'Arxiu, explicant els diferents fons que l'integren i mostrant diferents exemples de documents dels arxius històrics parroquials. Per acabar es van visitar les dependències de l'Arxiu, la sala de consulta, el prearxiu i l'arxiu definitiu. Sens dubte va ser una bona iniciativa, que en portarà d'altres i que ens ajudarà a dinamitzar l'important llegat dels arxius històrics parroquials.

Trobada de final de curs de preveres i diaques

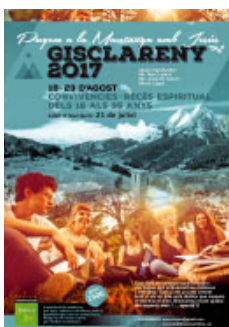
El passat 13 de juny va ser la darrera ocasió de reunió conjunta dels preveres i diaques de les dues vicaries, a la Casa de l'Església. La trobada va tenir dos temes clarament diferenciats: en primer lloc, la revisió i alhora previsió del Pla Pastoral, en el curs que acaba i el que comença, respectivament, mitjançant una recopilació de les actuacions fetes i amb un primer plantejament dels punts a focalitzar el proper

curs, segons els tres eixos que estem recorrent (la crida a l'autenticitat de vida, a l'evangelització, a la renovació d'estructures). A la segona part van assistir una representació dels responsables dels mossos d'esquadra al territori de la Diòcesi de Sant Feliu, amb el desig de propiciar una coneixença mútua major per tal d'una millor prevenció dels delictes contra el patrimoni de les parròquies, ermites, rectories, etc.

AGENDA

Gisclareny 2017: «Pugem a la muntanya amb Jesús». Convivències-recés espiritual per a joves, de 18 a 35 anys. Cinc dies en contacte amb la natura per trobar-nos amb un mateix i amb Déu, tant si ets un jove creient com si ets un jove amb dubtes que cerques el teu lloc al món. Per a més informació: mercelajara@gmail.com, joventut@bisbatsantfeliu.cat.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

26. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Gn 12,1-9 / Sl 32 / Mt 7,1-5]. *Lleïda, Sant Feliu de Llobregat, Tortosa i Urgell*: sant Josepmaria Escrivà de Balaguer (Barbastre, 1902 - Roma, 1975), prev., fund. Opus Dei; sant Pelai o Pelagi, mr., a Còrdova (925), nat a Galícia, venerat a Oviedo; sant David, ermità (s. V).

27. ■ Dimarts [Gn 13,2.5-18 / Sl 14 / Mt 7,6.12-14]. □ Sant Ciril d'Alexandria (370-444), bisbe i doctor de l'Església; Mare de Déu del Perpetu Socors, patrona de la Seguretat Social i del cos de sanitat.

28. ■ Dimecres [Gn 15,1-12.17-18 / Sl 104 / Mt 7,15-20]. Sant Ireneu (s. II), bisbe de Lió i mr., deixeble de Policarp d'Esmirna; sant Pau I, papa (757-767).

29. ■ Dijous [Fets 12,1-11 / Sl 33 / 2Tm 4,6-8.17-18 / Mt 16,13-19]. Sts. Pere i Pau: St. Pere (o Quefes), de Betsaida, i St. Pau (o Pol), de Tars, apòstols, puntals de l'Església (s. I).

30. ■ Divendres [Gn 17,1.4-5.9-10.15-22 / Sl 127 / Mt 8,1-4]. ■ Sants protomàrtirs de l'Església romana, en temps de Neró (s. I); sant Marçal de Llemotges, bisbe; santa Emiliana, vg.

JULIOL

1. ■ Dissabte [Gn 18,1-15 / Sl: Lc 1,46-55 / Mt 8,5-17]. Sant Domicià, abat; sant Aaró o Aaron, germà de Moisès i primer sacerdot de l'antiga aliança (s. XIII aC); santa Elinor (Leonor), mr.

2. ■ Diumenge vinent, XIII de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [2R 4,8-11.14-16a / Sl 88 / Rm 6,3-4.8-11 / Mt 10,37-42]. Sants Bernadí Realino, Joan-Francesc Regis i Francesc Gerónimo, i els beats Julià Maunoir i Antoni Balducci, prevs. jesuïtes i mrs.

Diumenge XII de durant l'any

COMENTARI

Per l'amor que us té el vostre Pare Déu, valeu molt

Jeremies predica que acceptar el jou de Babilònia és camí de retorn al Senyor si es reconeix el remei purificador de l'exili. Però els seus compatriotes el tenen per venut als babilonis.

Les «confessions» expressen la tragèdia personal. La darrera (20,7-18), amarga al principi i desesperança al final, té al centre un acte de confiança total en Déu:

Senyor, m'has seduït i m'he deixat seduir. La Paraula es torna dintre meu com un foc devorador: he provat d'apagar-lo i no he pogut.

La dinàmica del paral·lelisme antitètic regeix la comparació entre Crist i Adam.

Als homes ens espera un destí definitiu de Mort o de Vida segons l'adhesió lliure de cadascú a Adam o a Crist.

La força mortífera del Pecat ha estat vençuda per Crist, a qui devem la possibilitat real de viure alliberats d'aquest poder malèfic.

La gran afirmació és que *el do no té comparació amb la falta*: ho indica sovint amb l'expressió «molt més».

A la 2a part del Discurs de la Missió ens anima Jesús a ser intrèpids anunciadors de l'Evangelí. La triple invitació a «no tenir por» (a l'inici v. 26, al mig v. 28 i cap al final v. 31) emmarca tot el Discurs.

La *por* és reacció natural davant les dificultats reals que marquen sempre el camí del cristià.

Parlant als *enviats com anyells enmig de llops* (v. 16-25) els invitava a *ser astuts*. Ara Jesús ens crida a *no tenir por dels qui poden matar el cos però no l'ànima*.

A la fi la veritat resplendirà: *no hi ha res de secret que no s'hagi de saber*.

Per l'amor que *el vostre Pare us té, vosaltres valeu més que tots els ocells*.

Mn. José Luis Arín

► Lectura del llibre de Jeremies (Jr 20,10-13)

Digué Jeremies: «Sento com parla la gent, em veig amenaçat de tots costats; diuen: Vosaltres que teniu amb ell un pacte d'amistat, denuncieu-nos-el, perquè el pugem denunciar; seguiu-lo de prop: potser es deixarà enganyar; llavors podrem apoderar-nos-en i venjar-nos d'ell. Però el Senyor em fa costat com un guerrer invencible; per això els qui em persegueixen cauran, no podran apoderar-se de mi, quedaran tan confosos del seu fracàs que ningú no oblidarà mai més la seva vergonya. Senyor de l'univers que coneixeu a fons els justos, que penetreu tot l'interior dels homes: feu-me veure com feu justícia, ja que és a vós que jo he confiat la meua causa. Canteu al Senyor, lloeu el Senyor: ell salva la vida del pobre de les mans dels qui volen fer-li mal.»

► Salm responsorial (68)

R. Escolteu-me, Senyor, vós que estimeu tant.

Per vós, Déu meu, / he d'aguantar els escarnis, / i abaixo els ulls, avergonyit; / els meus germans em consideren foraster, / em desconeixen els meus familiars. / El zel del vostre temple em consumia, / i he hagut de rebre els insults dels qui m'ultratgen. R.

A vós us prego, Senyor, / en aquesta hora propícia; / escolteu-me, Déu meu, / vós que estimeu tant, / vós que sou fidel a salvar els amics. / El vostre amor, Senyor, / vessa bondat, mireu-me, responeu, / vós que estimeu tant. R.

Se n'alegraran els humils quan ho vegin; / els qui busquen Déu sincerament diran: / «Tingueu llarga vida.» / El Senyor escolta sempre els desvalguts, / no té abandonats els seus captius. / Que el lloïn el cel i la terra, / els mars i tot el que s'hi mou. R.

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 5,12-15)

Germans, per obra d'un sol home entra el pecat al món, i amb el pecat hi entra també la mort, que s'estengué a tots els homes, donat que tots van pecar. Abans que la Llei fos donada, el pecat ja existia en el món, encara que, mentre no hi ha llei, no consta quina és la pena dels pecats. Així i tot, la mort ja imperava durant tot el temps que va d'Adam fins a Moisès, fins sobre aquells homes que no havien transgredit cap precepte, com ho havia fet Adam. I Adam prefigurava l'home que havia de venir més tard. Però el do no té comparació amb la caiguda, perquè, si tants han mort per haver fallat aquell tot sol, molt més ha abundat la gràcia de Déu i el do generós que s'ha estès a tants per la gràcia d'un sol home, Jesucrist.

► Lectura de l'evangelí segons sant Mateu (Mt 10,26-33)

En aquell temps, Jesús digué als seus apòstols: «No tingueu por dels homes. No hi ha cap secret que tard o d'hora no sigui revelat; no hi ha res amagat que tard o d'hora no sigui conegut. Allò que us dic en la fosca digueu-ho a plena llum, allò que us dic a cau d'orella, proclameu-ho des dels terrats. I no tingueu por dels qui maten només el cos però no poden matar l'ànima. Tingueu por més aviat del qui pot perdre a l'infern tant l'ànima com el cos. No venen dos pardals per pocs diners? Doncs ni un d'ells no cau a terra si no ho permet el vostre Pare. Però a vosaltres, Déu us té comptats cada un dels cabells. No tingueu por: valeu més que tots els ocells plegats. A tothom qui em reconeix davant els homes, també jo el reconeixeré davant el meu Pare del cel, però a tothom qui em negui davant els homes, també jo el negaré davant el Pare del cel.»

► Lectura del libro de Jeremías (Jer 20,10-13)

Dijo Jeremías: «Oía la acusación de la gente: "Pavor-entorno, delatadlo, vamos a delatarlo". Mis amigos acechaban mi traspié: "A ver si, engañado, lo sometemos y podemos vengarnos de él". Pero el Señor es mi fuerte defensor: me persiguen, pero tropiezan impotentes. Acabarán avergonzados de su fracaso, con sonrojo eterno que no se olvidará. Señor del universo, que examinas al honrado y sondeas las entrañas y el corazón, ¡que yo vea tu venganza sobre ellos, pues te he encomendado mi causa! Cantad al Señor, alabad al Señor, que libera la vida del pobre de las manos de gente perversa.»

► Salmo responsorial (68)

R. Señor, que me escuche tu gran bondad.

Por ti he aguantado afrentas, / la vergüenza cubrió mi rostro. / Soy un extraño para mis hermanos, / un extranjero para los hijos de mi madre. / Porque me devora el celo de tu templo, / y las afrentas con que te afrentan caen sobre mí. R.

Pero mi oración se dirige a ti, / Señor, el día de tu favor; / que me escuche tu gran bondad, / que tu fidelidad me ayude. / Respóndeme, Señor, con la bondad de tu gracia; / por tu gran compasión, vuélvete hacia mí. R.

Miradlo, los humildes, y alegraos; / buscad al Señor, y revivirá vuestro corazón. / Que el Señor escucha a sus pobres, / no desprecia a sus cautivos. / Alábenlo el cielo y la tierra, / las aguas y cuanto bulle en ellas. R.

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 5,12-15)

Hermanos:

Lo mismo que por un hombre entró el pecado en el mundo, y por el pecado la muerte, y así la muerte se propagó a todos los hombres, porque todos pecaron... Pues, hasta que llegó la ley había pecado en el mundo, pero el pecado no se imputaba porque no había ley. Pese a todo, la muerte reinó desde Adán hasta Moisés, incluso sobre los que no habían pecado con una transgresión como la de Adán, que era figura del que tenía que venir. Sin embargo, no hay proporción entre el delito y el don: si por el delito de uno solo murieron todos, con mayor razón la gracia de Dios y el don otorgado en virtud de un hombre, Jesucristo, se han desbordado sobre todos.

► Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 10,26-33)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «No tengáis miedo a los hombres, porque nada hay encubierto, que no llegue a descubrirse; ni nada hay escondido, que no llegue a saberse. Lo que os digo en la oscuridad, decidlo a la luz, y lo que os digo al oído, pregónadlo desde la azotea. No tengáis miedo a los que matan el cuerpo, pero no pueden matar el alma. No; temed al que puede llevar a la perdición alma y cuerpo en la "gehena". ¿No se venden un par de gorriones por un céntimo? Y, sin embargo, ni uno solo cae al suelo sin que lo disponga vuestro Padre. Pues vosotros hasta los cabellos de la cabeza tenéis contados. Por eso, no tengáis miedo: valéis más vosotros que muchos gorriones. A quien se declare por mí ante los hombres, yo también me declararé por él ante mi Padre que está en los cielos. Y si uno me niega ante los hombres, yo también lo negaré ante mi Padre que está en los cielos.»